

ÉJFÉLI RONDÓ

Ladik Katalin

PROLOGUS

Mert létünk csordul el álmatag
ernyed emléinkből dúskálni jöttünk pézsmás
undorokban legörgetni a kacajt ingatag dómjairól
megbolygatni lecses pattanásait a mezőnek
bőrünk alá rejteni dudorodó évszakokat
érdes szurdokon tartós ötvözetbe
kovácsolni az ígéretet . . . jöttünk hát
tettem érni a lombosodást szikkadt porcogóinkról
lenyesni az idegen magzatot
kirojtosodott ereinkből az intelem
lógatja lábát álmaink pillérein
nyúlós étkül az iszony hever
irtózáttól vásott hörgő eszméletünk
falakról csöpögő emlék köpetünk
védtelen
csontjainkból feltörő fuldokló álmaink
bokrosodó izmainkon szertelengő rügysző kötelek
vérét szitta látomásainkon a düh terpesze
mint legyek kocsonyában hül emléketek
hemzsegő kacajokon hájasodók ti torz
képmásaink csámcsogó szerelmesek

íme az álmok egerei
szertefutva ismerős homlokon
rozsdás ígéktől terhesen
íme a perc
pörkölt mosoly-ruhásan
gyökér szitta karjaink elé

hogy a mezők szakadt inakkal hevernek
végül a sziklák köré, megtanultam.

L A N Y

sziklák duruzsolását miért is
 remélsz gyolcsaidban viharok haját
 bogozni kócos tajtékot
 jöjj, a mezők is most indulnak titkon
 holdfénylépcsőkön zöldhúsú reményt
 keresni
 ismerik a gyökerek tapintását
 zsibongó idegvégződéseket rágcálni
 nedveket felszívni tanítanak
 barlangok csipkés mészfogából
 ércek súlyos izzadságcseppjét puhítani
 zsíros ősnövény forrást csorgatni
 a tűzhányók duzzadt mellbimbóiba
 míg egyenként elhagynak ruhadarabjaid
 vinnyogó fodrait a szélnek fésülöd hajadból
 méhedben a vágyak mocsarait
 hűvös pikkelymozaik üledékét
 felkavarni szunnyadt patakjaid
 az izmok reccsenését várod
 sikolyát feltört ugaroknak
 kérges ölelések barázdáiba
 ültetni a legszebb ígéreteket
 A sirályok alább szállnak borzongó
 leplén költeni a hajnaloknak
 habzón szakad az éj vászna
 pilláidon álom fodrosul
 feltüzött fehérszárnyú madarak
 bíbor árbocokon áldozatul
 a vértől duzzadó Mag homlokán
 fényrudakkal átöfött felhő uszály
 hömpölygő hangyaboly szítta illatok
 porcogós kacatként zsibbadt combodon
 Ellomposodva
 mögötted kullognak vászondarabjaid
 a színek puhán lehámlanak
 remélsz: valaki felnyalábolja tán csöpögő
 martalékát s megfoltozná
 éjszakáid egyre rojtosodó halmazát
 örök oldatba szétkeverné mozdulataidat
 kórusok sürgetik vajúdasodat
 percek gyökereit bolygatja tétovázásod
 a fürthöz tartozol te is
 sáson szikkad kéklő rostja
 cénás szemednek
 miért vársz
 fecske fészek a markom lakatlan
 otthona ablakod ki-beröppenő vágyainak
 ne számold míg
 ájultan pihegnek sötét ablak-sebek
 var fogant álmaimon
 csukott redőny
 s titkon arcon érintenek a kirakatok

F I Ő

*Kegyelet éhes zarándoka
esőmosta indák zúgása követ
ruhátlan gyötrelem kúszna ormaidra
sziklák sarjadó mosolyáért vedlenek az évszakok
ha tömény káprázat csordul elő
könyörület*

*Miért tanítják színes sárkányokat
habzó szárnyakkal kísélni a sárályokat
monszunok csókja ha kábit
fröccsenő kucaj a zátonyokon
a tudat elcsöppög hézagos bordái közt az időnek
az égbolt terpeszét fájlalja a tenger
s kéklő ölén zsibbadt mélységeit
Korallok rózsálló permete hull
míg a sírások tovahúznak néma
szekerén a hajnaloknak
csillagok vérző szuronyain
jázminok halált sikoltanak
a megtagadott mozdulatokat
miért is ejted görcsös vígalmak közé
a kőfaragó keze büntelen virága
csupán meredező álmaidnak
mint utca mely elfolyik szemedből
mohos pilláidon árkos feledés
szél fürtös lépted pörkölten hull
utadon záporok szöttekére
Fáradtan göngyölödnek szempilláid hűs ígéreteken
a távolság ring ereidben szonjas tevék danája
válladon trópusi káprázatok
fürtökben lógnak kagyló ízű mesék
vársz: kiburjánzol a távolság gyökereivel
ha hozzád simulnak hűs emlék-rajok
a tárgyak eloldják árnyukat a víz rétegeiben
mohává lúgyult városok
belepik a megkövült öleléseket
zsibongó iszapot tömsz füledbe
ereidbe medúzák remegése ömlik szüntelenül
karoddal felfogod a szitáló motozást
odvaiddban picurka halak
öntözik a csend gyökereit álmatag
csontjaidból szopogatják az idő percegését
a mozgás leoldva csuklódról
ernyedten omlik halonra
zajtalanul a csillagok lecsorognak
folyók medrébe babusgatni
félgett gyöngymagvaikat . . .
Hová tűntek a keleti ördöggyócskák
csontos rétegeiben szikkadnak pattanásaid
fetrengő halaknak luzatos világa
s a madarak rikoltása ha megkövülten
árnyaira nehezül*

*felüvöltenek ím a holdfejú kutyák
nyaldosva fekélyeit a csillagoknak*

didergő nyelvét ki ültetné táncoló bordáink közé?

Nézzétek, mint nyüzsögnek áhított bugyrokban az egerek! Békás láz, vacogó kísértések téboly kórusa, belemarkolni, gyömöszölni a szavak csúszós kóc-halmazát... ez lenne hát a kötelesség? A fogainkat sajnáljuk. Kicsorbult mosollyal hogyan harapjunk most zúzmarás kenyérbe? ...

RONDÓ

*ez lenne hát
a tánc a tánc
nyiklik-nyaklik
a szél pörgettyűje
levedlik bánatom
tüskés gomolyag
gurgulázik
gru gru gru
szikkadt gégecső
epedón súvit
fuldoklik a lég
gürhes bordáim
közé suhints
illan a góg
egy mézesmadzag
hopp bekapom
kivirágoznak körmeim
ne üss rá
ne még ne még
trillázó tilinkó
mártogatja a holdat
részeg poharamba
csacsckán cuhpog
a kis egér
bolygatja álmaim
itt a vége itt a vége
a madzag vége
tekeredik nyakamon
megfojtani megfojtani
meghámozni nyelvemet
piros a béle
fakó gyöngyfogak
koppanón hullanak
cin cin kopp
elvitte a madár
messzire tudod-e
rojtosodnak hangszálaim
foltozni kéne nagyon
a szavakat
szeretem a harisnyámat
csordultig felhőkkel
lyukas a szára
kipottyannak álmaim
be kár be kár*

maradt a fenekén
 egy vakondtúrás
 kínálgatja bögréit
 az öregasszony
 igyunk hát igyunk
 ropjuk a táncot
 körbe-körbe
 a kakas taraján
 ficánkol kacajunk
 nyávog a macska
 fennakadt a farka
 ropjuk ropjuk
 kócosodnak ereim
 hol a vége hol a vége
 a borotvának
 megkeresem
 villogását
 egér cincogását
 kikergetem fülemből
 feszítgeti dobhártyámat
 kalapál kalapál
 bokrosodik bánatom
 kirügyeznek fülcimpáim
 tarkabarka
 madársereg
 tollázkodik hasamon
 kipp kopp kopp
 botorkál a szívem
 kiugrani kiugrani
 az ablakon
 siess siess
 habzsolni habzsolni
 véretem
 pörgetni görgetni
 koponyámra koppintani
 kukk itt vagyok
 ki vagy te
 az örülettel bújócskázni
 elvesztettem fogaimat
 csetlő-botló
 csontjaimat
 sebah peggess
 forgass forgass
 csigolya füzérrrel
 dobálj meg
 keselyű keselyű
 hol a húsom
 nincsen húsom
 mi maradt még
 a tánc a tánc
 kergeti árnyékomat
 leteperi megszurkálja
 megkötözi göngyölgeti
 ne nyivákolj
 zsebre teszi

*úgy sincs vége
soha vége
a táncnak*

A kárhozottak tarka rém-kacajából hasítok magamnak egy darabot befedni fekélyeimet, ha álmok fertőzte penész mosolyok gyűlnek, nyilalnak tagjaimba... ez a duzzadó leszámolás sajog szüntelen. Oh, ti tudás daganatjai! Fehérhústú óráimban egy rögeszmét cirógatok, ez nem az én húsom, óbor ízű vörös kinövés s tudom, ez a hólyag-virág terjeszti bűzét mozdulataimban.

*már topognak sürgetőn zsíros hátú virágok
s olajfoltos mosolyukon elcsúszik a nap*

Már említik a helyet, álmok önteltségében fetrengő öleléseket, habzó percek üledékét s mert dübörgő halálom lesz, borzolják kemény idegeiket a sínek...

*Gomblyukamban immár
fomnyadtan csüng le gyökértelen
mosolyod darázscsókosan
a kétség növeszti szőrzetét faggyús
perceim szemölcsse köré
s kiáltanék bár hangom
alig holdtölte-töltelék avas dióban
társnak a huzat úgyse jó
parolázok hát magammal.
A kamaszként ziháló dagályt miért is
kövessem felhős lépteidet
almák cirmosságába rejtem szeplőidet
kedélyek gombtalan tarsolyát
nűdszínű szemedben hagyom
mondhatom a véres körmű éjszakát
elástan rég pórázon rothadó reményt
ha hold csurran szemem közé
terhes szárkúpok terpeszén
szálkás álmaim hinteni mazsolás
csillag izzel lenne jó
Dalomat mily lánccsörgés
riasztja el léptem szelét
szárnyától fehérre meszelt madaraknak
ingujjasan kívárni álmodó
mocsaraknak fecske-hordta köntösét
mint mézt von hártvás mosolynak
szírmain a perc lesz harmatos
lombhúsú csókok fürtjein*

*Ne tudd meg az időt
álmok homlokán a fővenyt
bagoly-lakta gyolcsaidat fakón
a tollázkodó boglyas várakozást
pihésen rügyezni lány ajakon
cirmos kagylók mohos csillagain
A néma Árató ha Dis falának dűlve
ernyedten leejti karját mi nem egyenként
holt apáinkkal s rügyező méhvel
indulunk szél hordta csontjainkkal
fertőzni sivatagok ágyékát*

*Ne tudd meg az időt
egy réműlt holdcafát ha gőzmarta
múltat idéz a Szél gyermekeiről
sziklák hímpora a tejút virágain
csillag csokorban lég húsú tengerek
Csak a sirályok
zsoltára bőszíti férges álmainkat
pernyés csontjainkat háborgató
csúfos rekviem
Tán a hörgők nyelvét darázscsókosan
meddők méhébe fullánknak ültetni
volna jó, viszketeg emlék
rühesek lesznek gyermekeink*

*Már tudod az időt
mikor a húsunkban gőzölgő szigetek
kifakadnak fekélyes mellkasunkon
a bordáink közti réteket
míg patak-fodros lépteinket őrzik
kalászos homlokon a csillag aratást
s ikrás mosolyát a hajnaloknak
vásott fogát hullató múltunk
emlék-horpadáson ha elcsitul
mint kérges rügy a percek ágain
elhervadnak habzó karjaink*

*messze szöktem
a hideg hegyekbe*

*üvegjal választ
minden perctől magamtól tőled Dorin
hozzád kaparnák
nem kapok levegőt
kés éles erre a levegő
ronda polip
az üvegfalakra ragadok*

*nem mozdul
fekete filmkockába fagy
megreped
aztán egy ember lép üvegkretrecébe
enni ad
szutykos inka-kölyködnek keveset
akár egy színes madárnak
és lefekszel velem*

*messze szöktem
a hideg hegyekbe
így nem látom hogy mások használnak
puha fémből vájt ékszert koptatnak
de így is felsőprögetek letörölgetek
helyetted*

*és kis lábodra esett az a könyv
az IMPRESSZIONISTÁK*

*nagyon hideg van erre a hegyek között
fázok meztelen a bundás emberek között
megvárom amíg
szenilis öregasszonnyá leszel
arcod szatyor
melled zacskó
akkor érted megyek
ajkammal simogatni szemed
fecskeszemed*

DORIN

*utálatosak akik nem téged szeretnek
utálatosabbak akik téged szeretnek*

*agyam hattyús zenélődoboz
ékszereid tartod benne
finom szerkezetébe csapok
most mindennek le kell állni
még csöng*

csönd

DORIN

nem forog

a nyelvem

béna

a kezem

DORIN

én kiugrok az emeletről

Ljubljánában 1962 december nyolcadikán.